E. E. Holmesová

STRÁŽKYNĚ BRÁNY

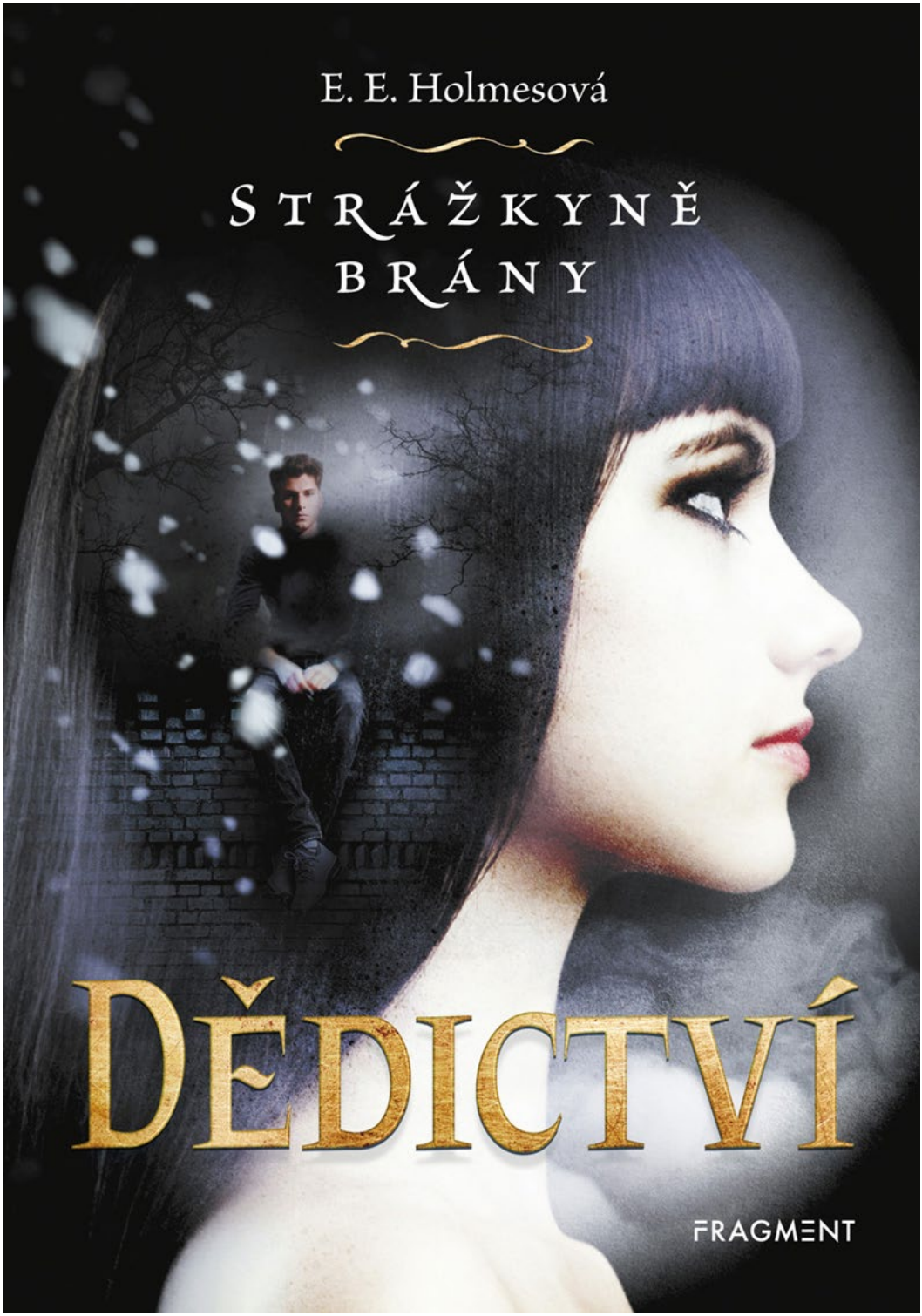

DĚDICTVÍ

FRAGMENT

Strážkyně brány
Dědictví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

E. E. Holmesová
Strážkyně brány – Dědictví – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

E. E. Holmesová

STRÁŽKYNĚ BRÁNY

DĚDICTVÍ

FRAGMENT

Pro Josepha, který ve mě věřil,
a pro Lily, náš nejlepší výtvor.

„Jaký duch mě to v měsíčním světle láká,
vede mé kroky až k neznámým dálkám?“

Alexander Pope
Elegie na památku nešťastné dámy

OBSAH

PROLOG 7
1 NÁVRAT DOMŮ 11
2 RODINNÉ VAZBY 25
3 NAPSÁNO V KARTÁCH 40
4 OBJEVUJE SE EVAN 59
5 ŠEPOT A ZPRÁVY 85
6 NEPOLAPITELNÝ 94
7 GALANTNOST JE PRYČ 108
8 OBJEVUJE SE PIERCE 123
9 NEČEKANÝ DÁREK 142
10 TONOUCÍ 158
11 ENERGIE 166
12 SLADŠÍ SNY 195
13 MÍCHÁNÍ MÉDIÍ 213
14 STÍNY SI PŘICHÁZEJÍ HRÁT 231
15 KLAMÁNÍ 245
16 NOČNÍ NÁVŠTĚVA 254
17 HANNA 272
18 ÚTĚK Z VĚZENÍ 277
19 TÉIGH ANONN 303
20 LOUČENÍ 318
ZÁVĚR 322

PROLOG

Nemohla jsem se pohnout. Zíraly na mě příšerné obličeje, pokroucené jako v zrcadlovém bludišti. Natáhla se ke mně jakási ruka, která hledala tu mou ve snaze se jí chopit. Byla mi povědomá, jako by byla moje, proto jsem ji pořádně stiskla. V hlavě jsem slyšela pláč, nářky a žalostný křik, ale nedalo se rozeznat jediné slovo. Bílé ruce, ze kterých na mě šel mrtvolný chlad, se po mně sápaly, i když se zdálo, že na mě nedosáhnou. Chtěla jsem křičet, ale nemohla jsem ani dýchat, ani mluvit. Do ucha mi zašeptal hlas, který zněl, jako by jich bylo několik najednou: „Brána je otevřená…“

Ruka, která mě držela, se mi vysmekla a já jsem padala prostorem, zatímco se mi z hrdla dral k ústům výkřik.

Probudil mě vlastní jekot. Nesápaly se po mně ničí ruce ani nohy, jen jsem se zamotala do peřiny. Posadila jsem se a v propoceném pyžamu se neovladatelně třásla. Bylo úporné červencové vedro, ale z té noční můry mě mrazilo. Jak ten děsný sen pomalu odezníval, přinutila jsem se dýchat pomalu a zhluboka a vzduch kolem mě se opět začal oteplovat. Zase jsem před sebou viděla svůj malý pokoj.

Byl to jen sen, Jess. Seber se.

Zamžourala jsem na hodiny. Byly tři ráno. Podívala jsem se ke dveřím, za kterými záře z televize vytvářela nepříjemné stíny. Tlumený hlas sliboval, že Total Gym 2000 promění moje tělo, nebo dostanu peníze zpátky. Zaručeně.

„Sakra, mami," zamumlala jsem, když jsem vyklouzla z postele. Stáhla jsem ze sebe propocené tričko a hodila ho na hromadu špinavého oblečení u dveří. Vzala jsem si čisté z koše na prádlo a po cestě do obýváku si ho na sebe natáhla.

Tohle dělala pokaždé. Neslyšela jsem ji přijít, ale muselo už být po jedné v noci, protože v tu dobu jsem jí přestala volat a šla jsem spát. Věděla jsem přesně, kde ji najdu – odpadlou na gauči, stále obutou, pokud teda zvládla přijít domů v botách. Někdy se jí to totiž nepodařilo.

Rozespale jsem se rozhlédla po obýváku. Total Gym v televizi nahradil chlap s účesem ve tvaru helmy, který propagoval hubnoucí koktejly. Nespavost a obezita jdou očividně ruku v ruce. Osamocená červená lodička se válela před ošuntělým starým gaučem vedle prázdných lahví od vína. Jediné, co v tomto klasickém výjevu chybělo, byla moje máma, která se nepovalovala na gauči, jak jsem předpokládala.

Uvědomila jsem si, že v páru by měly být boty, a ne lahve od vína, a tomuhle vlastnímu vtipu jsem se skoro zasmála. Našla jsem ovladač, vypnula televizi a sehnula se pro prázdné lahve. Málem jsem uklouzla po rozlitém chardonnay, ale zachytila jsem se opěradla gauče.

Podívala jsem se na zem a zaklela: „Sakra!"

Můj skicák ležel promáčený na podlaze, měl zkroucené stránky a páchl po zatuchlém víně. Kresba Central Parku na první straně, na které jsem pracovala, byla kompletně v tahu. Musela jsem zavřít oči, zhluboka se nadechnout, zadržet dech a pomalu vydechnout. Pak jsem se otočila a švihla skicákem

na kuchyňský stůl, kde ho máma uvidí, až se probudí. Neudělala to naschvál, ale co. Ať se cítí provinile.

Sebrala jsem lahve od vína a dala je do dřezu. Umyju je ráno. Teď se tím nechci zabývat.

Zvažovala jsem, že půjdu za mámou do ložnice, abych ji dala do pořádku, ale byla jsem tak naštvaná, že mi to teď taky bylo jedno. Jen ji zkontroluju, abych si byla jistá, že dýchá, ale to je všecko, co pro ni dneska udělám. Jak jsem šla ke vchodovým dveřím, abych je zabouchla, začalo mi docházet, že něco není v pořádku. Venku houkaly sirény a ozývaly se hlasy… vystrašené hlasy. Sirény jsou v New Yorku na denním pořádku, ale tohle nebyly sirény někde v dálce. Byly blízko – hned před domem. Slyšela jsem auta, jak brzdí, a houkání jejich sirén náhle utnulo bouchnutí dveří. Zároveň jsem na chodbě uslyšela zvýšené hlasy. Jeden z nich zněl jako paní Morelliová, naše paní domácí.

Najednou někdo začal mlátit na dveře, až se mi rozbušilo srdce, už podruhé za posledních deset minut. Opatrně jsem přitiskla oko ke kukátku ve dveřích.

„Tady policie, je někdo doma?“ Byl to silný hlas, zněl profesionálně a patřil zkušenému policistovi ve středních letech.

Panebože. Co provedla tentokrát? Nadechla jsem se, abych se uklidnila.

Neochotně jsem odemkla a otevřela dveře.

„Co pro vás mohu udělat, pane?“ Snažila jsem se znít zdvořile a klidně.

„Promiňte, že vás ruším v tuto hodinu. Bydlí tu Elizabeth Ballardová?“

„Ano, jsem její dcera.“

„Je doma?“

„Ano, právě spí. Můžu se zeptat, o co se jedná?“

Policista otálel s odpovědí a místo toho se zahleděl do malého poznámkového bloku ve své ruce. Využila jsem možnosti a pokračovala:

„Podívejte, já vím, že nemá nejčistší rejstřík, ale jestli něco provedla, tak jenom proto…“ Hlas mi uvízl v hrdle. Teprve teď jsem si všimla, že paní Morelliová stojí hned za policistou. V jejím výrazu bylo něco zvláštního. Měla zarudlé lesklé oči a rozevláté šedé vlasy kolem její hlavy vypadaly jako svatozář. Upřeně se na mě dívala a přitom otvírala a zavírala pusu jako ryba na suchu.

A pak mi to docvaklo. Nikdy nepochopím, jak jsem si to uvědomila, ale to prozření bylo téměř okamžité. V hlavě jsem si spojila policistu, sirény venku a prázdný gauč. Svalilo se to na mě jako velká těžká lavina. Rozběhla jsem se do máminy ložnice. Za sebou jsem slyšela policistu, jak se mě snaží dohonit a zastavit. Proletěla jsem dveřmi a spěšně se kolem sebe rozhlédla – prázdná postel, otevřené okno, závěs vlající na nahnuté garnýži. Slyšela jsem, jak lidi na ulici pláčou, a začala jsem plakat taky. Když jsem pospíchala k oknu, uvědomila jsem si, že žena, která mě při pláči vždycky konejšila, tu není. Má máma byla pryč.

1

NÁVRAT DOMŮ

Opřela jsem si rozbolavělou hlavu o studené autobusové okno a přála si, aby déšť, který ho bičoval zvenku, ustal, abych mohla spát. Byla za mnou čtyřhodinová cesta pouze s jednou desetiminutovou zastávkou na protažení nohou na odpočívadle v Connecticutu, tělo mě děsně bolelo a byla jsem celá pokroucená. V autobuse bylo téměř ticho, jen někde vepředu pokašlával postarší pán a ze sluchátek muže, který seděl vedle mě, se linula hudba. Spal s otevřenou pusou a hlava se mu kymácela ze strany na stranu. Záviděla jsem mu. Nevyspala jsem se tak jako on už skoro měsíc.

Od té doby, co mě přijali na univerzitu St. Matthew's College, jsem si pořád znova a znova představovala, jak se mi vydaří můj velký únik. Zoufale jsem odškrtávala dny v kalendáři, listovala jsem až na srpen, kam jsem si k jednadvacátému velkým písmem poznačila SVOBODA! Kdybych tenkrát bývala věděla, jak vzácný byl ten čas, který ubíhal, pevně bych se ho držela a snažila se ho zvrátit na opačnou stranu. Teď jsem ale byla tady, v autobuse do Bostonu, a každou buňkou v těle jsem si přála vrátit se zpátky – tak daleko, jak by to jen šlo – a sem

se nikdy nedostat. Pořád to bylo jako noční můra, mnohem strašlivější než ta, kterou jsem měla v noc, co se to stalo.

Setřásla jsem myšlenku, ke které se moje hlava zatoulala pokaždé, když jsem se jí vědomě nebránila: otevřené okno, závěs vlající ve vánku, postava zakrytá bílým prostěradlem dole na chodníku. Zoufale jsem se snažila rozptýlit, což bylo čím dál těžší, protože Frank usnul.

Frank nebyl kamarád. Ve skutečnosti to nebyl ani žádný můj známý. Byl to jen chlápek, který se náhodou posadil vedle mě, když jsme nasedali do autobusu na nádraží Port Authority v New Yorku. Obvykle se s cizími lidmi bavím nerada. Nejsem nespolečenská, jen mě prostě nebaví tlachání. Touha po rozptýlení ale převážila moje samotářské sklony, a když se ukázalo, že je Frank upovídaný, řekla jsem si, že tentokrát konverzovat budu. Účastnila jsem se rozhovoru co nejméně a nechala jsem ho, aby mi během jízdy ze Čtyřicáté druhé až na hranice Massachusetts vymluvil díru do hlavy.

Jak se ukázalo, Frank byl řezník z Newarku v New Jersey a jel do Bostonu navštívit svou sestru. Kdysi vyhrál ve stíracích losech deset tisíc dolarů, které utratil za harleye, a byl třikrát ženatý a rozvedený se stejnou ženou, jejíž jméno si bohužel nechal vytetovat na předloktí. Pozorovala jsem, jak inkoustový nápis „Lisa baby“ stoupá a klesá spolu s jeho rukou, kterou si položil na impozantní pivní břicho. Taky chrápal. Dost nahlas. Tak nahlas, že je možné, že to jeho chrápání stálo za všemi jeho rozvody.

Vážně jsem přemýšlela nad tím, že ho probudím, aby mě zahrnul dalšími historkami o tom, jak nepředvídatelné jsou ceny na trhu s telecím, nebo o tom, jak byl *velmi blízko* toho, aby ho přijali mezi Hells Angels.[1)] Na chvíli by mě to přinutilo

1) motorkářský gang

dostat se z vlastní mysli. Uvnitř mé hlavy by v tu chvíli totiž nechtěl být vůbec nikdo.

„Dámy a pánové, asi za patnáct minut přijedeme na nádraží South Station v Bostonu," pronesl řidič se silným přízvukem do praskajícího mikrofonu. Přerušil tak Ryana Goslinga a Rachel McAdamsovou, kteří se na malých zaprášených televizích v autobuse líbali tak vášnivě, až by to některé domácí puťky mohlo dohnat k zoufalství.

Pootočila jsem hlavu, abych za oknem mohla sledovat dálnici Mass Pike, jak ubíhá a utápí se v dešti, a v odrazu okna jsem zachytila svůj vlastní pohled. Nahlas jsem se zasmála. Vypadala jsem otřesně. Určitě udělám dobrý dojem, až se objevím u Kareniných dveří, když vypadám jako předzvěst přicházející zombie apokalypsy.

Z batohu jsem vytáhla zrcátko. Hleděla jsem na sebe – tmavě hnědé oči vykulené jako sova, příliš velké v porovnání s mým obličejem. Černé vlasy jsem měla rozpuštěné, u ramen z nich vykukovaly fialové pramínky. Obarvila jsem si je sama, nejdřív jen abych naštvala mámu, pak už ke mně prostě patřily, a tak jsem si je nechala. Po několika hodinách na sedadle autobusu ale byly zacuchané až hrůza. Neměla jsem si je rozpouštět, určitě ne když je takové vlhko. Svázala jsem si je do volného copu a obtočila jednou z gumiček, které mám neustále navlečené na zápěstí. Zaklapla jsem zrcátko a hodila ho zpátky do tašky, kde zaplulo mezi spoustu ostatních věcí, a je možné, že už se nikdy neobjeví. V tašce jsem vždycky měla příliš mnoho krámů.

To, že vpadnu Karen do života, bylo samo o sobě docela nepříjemné, ale že se to navíc odehraje uprostřed noci, bylo ještě horší. Připadalo mi, že se k ní vkrádám jako nějaký zločinec. Vím, že to je hloupost, ale nemohla jsem si pomoct. Kdo by chtěl být sirotkem na obtíž?

Snažila jsem se ty pocity zahnat do nejzazšího koutu své mysli, ale tam už bylo docela plno. V potlačování negativních emocí jsem se velice rychle stala přebornicí. Karen neudělala ani neřekla jedinou věc, aby ve mně vzbudila takové pocity. Naopak podnikla všechno, co mohla, abych se cítila úplně opačně. Byla jsem připravená nemít ji ráda, chtěla jsem pochopit, proč ji moje máma opustila. Nechala ji a celý zbytek rodiny hodně daleko za sebou. Ale Karen byla tak milá. Lezlo mi to na nervy. Měla jsem dojem, že jsem jako ty děti v pohádce, kterým milá stařenka rozdává sladké, jen aby je vykrmila a pak je mohla upéct a sníst k večeři.

Mockrát jsem se mámy ptala na její rodinu. Bylo to téma, které jsem otvírala jen velmi opatrně, s ohledem na její náladu, a pečlivě jsem volila slova před tím, než jsem se odvážila o něčem vůbec zmínit. Máma často jen vzdychla, smutně zakroutila hlavou a řekla: „Ale Jess, zlato, nevrtejme se v minulosti. Některé věci je lepší nechat pohřbené."

Za ty roky se mi podařilo o naší rodině zjistit pár věcí. Karen a moje máma byly dvojčata a vyrůstaly ve čtvrti Back Bay v Bostonu. Bývaly si velmi blízké, skoro až nerozlučné, jak to u dvojčat často bývá. Nikdy jsem nezjistila důvod jejich odcizení, ale věděla jsem, že rozepře mezi nimi byly nenapravitelné, aspoň z pohledu mojí mámy.

Karen a její manžel Noah neměli děti, protože svoje životy zasvětili kariéře – oba byli korporátní právníci. Pořád žili spolu s mým dědečkem v cihlové zástavbě v Back Bay. Protože dědeček zůstal po rozdělení rodiny na straně máminy sestry, já jsem se s ním nikdy neviděla. Byl ale příliš senilní na to, aby věděl, kdo jsem, i kdyby mi dovolili ho vidět. Velmi rychle jsem se naučila o něm nemluvit. Máma po každé zmínce o svém otci hodně pila a několik dní se se mnou vůbec nebavila.

Máma se ve lhaní s klidem mohla vyrovnat Pinocchiovi. Předstírala, že jí rodina nechybí, ale byla to jen prachsprostá lež. Jako malá jsem vyrůstala v maličkých bytech po celých Státech a často jsem ležela v posteli vedle ní a cítila její alkoholem nasáklý dech, který na mě vanul, když mluvila ze spaní. Zoufalým hlasem volala Karen skoro každou noc. Z pohledu cizího člověka by se mohlo zdát, že Karen pro mě nebyla nová. Po událostech s mou mámou se objevila u našich dveří jen několik hodin poté, co se to dozvěděla. A mateřsky mě objala.

„Ach, Jessico, chudinko moje, je mi to tak líto!" Políbila mě na čelo a objala mě, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. Ochromená šokem a popíráním jsem ji nezastavila. Spoustu lidí jsem nechala dělat různé věci, na kterých jsem se asi měla aktivně podílet. Zařizování pohřbu, ukončení pronájmu našeho bytu, vykonání poslední vůle, věci ohledně vysoké školy. Na všechno dohlédla Karen a já to nezúčastněně pozorovala, jako bych se dívala zevnitř nějakého poloprůhledného kokonu. Díky truchlení jsem se naučila jednu věc – svět se nezastaví, i když máme pocit, že by měl.

Jen matně si vzpomínám, že jsem souhlasila s návrhem tety Karen, že budu bydlet u ní. Kdybych byla v normálním rozpoložení, takový návrh by mě vyděsil. Koneckonců mi bylo osmnáct, byla jsem dospělá a popravdě jsem se sama o sebe starala už dost dlouho. Měla jsem říct ne. Díky za zájem, ale nejsem tvůj problém. Potíž ale byla v tom, že jsem ze sebe nějaký čas nebyla schopná dostat souvislou větu.

Jediná dobrá věc na bydlení u Karen byla, že to nebude na dlouho. Do normálního stavu jsem se dostala asi tři týdny po pohřbu. Když jsem si balila věci, přičemž mi pomáhala milá paní Morelliová, přišla jsem k sobě. Máma by nikdy nechtěla, abych se Karen svěřila do péče, obzvlášť ne poté, co spolu

skoro dvacet let nepromluvily. Bylo pozdě to zrušit, a tak jsem si slíbila, že Karen do roka zmizím z očí. Najdu si práci poblíž vysoké, našetřím co nejvíc peněz, do příštího léta si najdu byt blízko kampusu a bude. Nemám v úmyslu trvale obnovovat vztahy, které máma chtěla ukončit.

Autobus prosvištěl louží a postříkal sloupy u vjezdu na bostonské nádraží South Station.

„Vítejte v Bostonu, vážení. Nezapomeňte se podívat pod svá sedadla a vezměte si s sebou všechny svoje věci. Přeji dobrou noc a díky, že jste si vybrali Greyhound," pronesl unavený řidič. Zářivky uvnitř autobusu se rozsvítily a cestující se začali pomalu zvedat.

Frank se probudil vlastním zachrápáním a vypadal, že neví, kde je. Ospale na mě zamžoural.

„Už jsme tady? To bylo rychlý, co?" zívnul, poškrábal se ve vousech a vstal. V kostech mu zapraskalo. „Asi schovám tuhle čapku Yankees, nebo by mě někdo mohl ještě nakopat, co?" Slabě jsem se pousmála. Byla to asi jeho desátá zmínka o rivalitě mezi Bostonem a New Yorkem.

Lidé se začali pomalu sunout k východu z autobusu. Frank mi pomohl sundat seshora mou tašku a já se zapojila do šourající se fronty. Tělem mi začal prostupovat nepříjemný pocit. Bylo hrozné cítit se neklidně kvůli tomu, že jsem přijela „domů".

¶

Venku v lijáku jsem si přetáhla kapuci mikiny přes hlavu a začala se poohlížet po Karenině autě. Nemusela jsem hledat dlouho.

„Jessico! Tady!" Mávala na mě zpod obrovského kostkovaného deštníku.

Rozpačitě jsem jí zamávala taky a pozvedla svou sportovní tašku směrem k ní. Potkaly jsme se na půli cesty a ona mě schovala pod deštník.

„Je to všechno? Dole v autobuse už nic nemáš?“ Uchopila tašku a pomohla mi ji nést.

„Ne, to je vše. Ostatní věci jsem si včera nechala poslat na vysokou.“

Běžely jsme k autu. Bylo to nablýskané SUV, které by máma označila jako „koukni na mě“ auto. Což je ironie, protože lidi spíš vždycky koukali s otevřenou pusou na našeho starého zeleného volkswagena. Možná se divili, že byl vůbec ještě pojízdný. Máma o něm prohlašovala, že je „vintage“, a říkala mu zelená příšera. Já jsem v něm viděla příležitost, jak se stát dárcem orgánů. Jízda v něm byla jako prohlídka těch nejošuntělejších autoopraven v zemi. Ale pokaždé, když jsem mámě chtěla říct, ať tu zatracenou věc už konečně prodá, tak jsem prostě nemohla. Byl to jediný kousek domova, který si s sebou přinesla. Teď když byla pryč, cítila jsem se jako zrádce, že ho prodávám. Ale pokoj a nájem nebyly nejlevnější a v kampusu pro prváky stejně neměli žádná parkovací místa. Adios, zelená příšero.

Karen a já jsme zabouchly dveře zaráz. Hodila deštník, ze kterého kapala voda, na zadní sedadlo a celá usměvavá se na mě podívala. Nepříjemný pocit v mém těle mírně odezněl. Vypadala, že je opravdu ráda, že mě vidí.

„Takže, Jessico, jak…“

„Říkej mi jen Jess. Každý mi říká Jess.“

„Dobře, jasně, promiň. Takže, Jess, jaká byla cesta?“

„Bylo to v pohodě. Žádná zácpa nebo tak.“

„Dobře, dobře. Dálnice Pike je někdy docela noční můra,“ řekla, když nastartovala auto a vjela do silnice. „Budeme doma za pět minut. Musíš mít hrozný hlad. Jedla jsi po cestě?“

Zavrtěla jsem hlavou. Mám ráda fast food, ale dlouhá cesta autobusem spolu s tímhle druhem jídla je nebezpečná kombinace, takže jsem mekáč vynechala.

„Řekla jsem Noahovi, ať objedná jídlo, abychom něco měli, až přijedeš. Nejsem zrovna kuchařka." Omluvně se zatvářila.

„To je v pohodě, máma taky nebyla." Trošku jsem se pousmála, protože jsem si vzpomněla na to, jaká se u nás linula vůně, když se máma pokoušela vařit – neúspěšně.

Karen se zasmála. „To je pravda. To jsme měly společné. Noah objednal thajské jídlo, nevadí? Můžeme ještě po cestě koupit pizzu, jestli nemáš ráda asijskou kuchyni. Je tady dobrá pizzerie, hned za…"

„Ne, ne, thajská kuchyně je fajn."

„Tak dobře. Jíme thajské jídlo hodně, hlavně proto, že naše oblíbené místo má otevřeno dlouho do noci. A taky rozvážejí jídlo i ke mně do kanceláře!"

Projely jsme kolem řady luxusních obchodů, do kterých bych se nikdy ani neodvážila vstoupit. Mám ráda nakupování jako každá jiná holka, ale nerada bych se dostala do deprese kvůli cenovkám. Stejně většina z toho není můj styl, dávám přednost second handům. Zato Karen vypadala, že tady nakupuje často. Dokonce i o půlnoci a v lijáku měla dokonalý účes i make-up. Oblečená byla jednoduše a neformálně, a přesto působila velmi dobrým dojmem. Její rysy byly tak povědomé, až mě píchlo u srdce.

Všimla si, že si ji prohlížím, a já se rychle podívala jinam. Snažila jsem se vymyslet téma rozhovoru.

„Ty a Noah pracujete někde poblíž?"

„Nedaleko. V obchodní čtvrti na druhé straně sportovní arény Prudential Center." Ukázala na mrakodrap rýsující se opodál. „Oba pracujeme pro stejnou právnickou společnost,

ale ani se to nezdá, protože se přes den skoro nikdy nevidíme. Případy, na kterých děláme, jsou téměř vždy jiné."

Zastavily jsme na ulici Marlborough Street, která je lemovaná krásnými cihlovými domy. Stojí těsně vedle sebe, bok po boku jako majestátní vojáci, kteří jsou neustále ve střehu.

Karen zahnula autem k úzkému parkovacímu místu a s jednou rukou na volantu na něm jako pravá měšťačka snadno zaparkovala.

„Hezky," pochválila jsem ji.

„Díky," odpověděla. „Podélné parkování je jedna z věcí, které jsem se jako městská holka musela naučit. Měla jsi vidět Noaha, když to poprvé zkoušel poté, co se sem přistěhoval. Bylo to celkem dojemné. Přišli jsme o nárazníky a naštvali pár sousedů." Zamžourala přes zamlžené přední sklo a povzdechla si. „Vypadá to, že jen tak pršet nepřestane. Budeme to muset přeběhnout."

Vyletěly jsme ze dveří a zamířily ke kufru, abychom vzaly mou tašku. Noahova silueta byla vidět v okně, když jsme přijely, a teď mířil dolů ze schodů, aby nám pomohl. I když nám to trvalo asi jen půl minuty, než jsme se dostaly dovnitř, úplně jsme promokly.

„Ahoj, Jessico," pozdravil mě Noah. Nastala trapná situace, kdy nevěděl, jestli mě obejmout, nebo mi potřást rukou. Zvolil zlatou střední cestu a poplácal mě po rameni. „Jsme rádi, že jsi tady."

„Má radši, když se jí říká Jess," podotkla Karen.

Noah pozvedl obočí a otočil se zpátky ke mně. „Aha, promiň, Jess." Předtím jsem Noaha viděla akorát jednou v den, kdy měla máma pohřeb. Dalo se s jistotou říct, že to býval fešák. Knír a vlasy měl pořád husté a lesklé, i když už sem tam prošedivělé. Byl vysoký, kdysi míval atletickou postavu, i když

postupem času trošku přibral. Nebyl tak společenský jako Karen, minimálně ne v přítomnosti cizích lidí. Aspoň s tím jsem se mohla ztotožnit. Po pohřbu vypadal, že neví, co mi má říct, a tak skoro nic neřekl. Dlouho na mě ale zíral a bylo mi jasné, že z mého zjevu je poměrně nesvůj. Prohlížel si moje síťované punčochy, kanady a obarvené vlasy s výrazem naprostého nesouhlasu. Z jeho nynějšího pohledu bylo patrné, že svůj názor moc nezměnil.

„Ukážu ti to tady, Jess. Noahu, zlato, odnes tu tašku nahoru a pak všichni něco zakousneme," pronesla Karen.

Noah vynesl mou tašku po naleštěném dubovém schodišti a Karen mě vzala na „velkou tour" domem. Myslela to sarkasticky, ale mně na tom nic sarkastického nepřišlo. Jejich byt byl… no prostě úžasný. Nejprve koupili byt v přízemí, a jakmile byl na prodej ten v patře, koupili ho taky. Pak obě dvě patra zrekonstruovali a udělali z nich jeden velký byt. Všechno tam vypadalo jako v pětihvězdičkovém hotelu. Na dřevěných podlahách byly položené orientální koberce se spletitými obrazci a na stěnách visely jako klenoty sbírky různorodých uměleckých děl. Měla jsem pocit, že obraz nad krbem byl pravý Picasso. Skoro jsem se zadusila žvýkačkou, když jsem ho viděla. Ve spodním patře byl obývák a jídelna, obojí zařízené starožitným nábytkem. Dále tam byla plně vybavená kuchyň, o které Karen říkala, že je stejně jen na dívání, protože skoro nikdy nebývala doma, aby mohla uvařit. Vedle kuchyně se nacházela pracovna obložená mahagonovým dřevem a nádherná koupelna. Jak jsme procházely pokoj za pokojem, strčila jsem si instinktivně ruce do kapes. Připadala jsem si jako žáček na exkurzi v muzeu, co má zakázáno na cokoli sahat. Nahoře měli Karen a Noah svou ložnici s postelí s nebesy a koupelnu s vířivkou. Karen tam také za dveřmi vykládanými křišťálovým

sklem měla svou pracovnu. Zahnula za poslední roh a otevřela dveře napravo.

„A tady je tvůj pokoj," řekla. „Doufám, že ti to bude vyhovovat."

Rozhlížela jsem se kolem s pusou dokořán. Všechny stěny byly obložené regály s knihami od podlahy až po strop. Na každé polici bylo takové množství knih, jaké jsem dřív viděla pohromadě maximálně v knihovně nebo knihkupectví. V rohu stála postel, křeslo a noční stolek. U protilehlé stěny byla komoda ve stejném dekoru a na dveřích viselo zrcadlo.

„Vím, že to není úplně ideální," pronesla Karen. „Není tu žádná skříň ani stolek, ale můžeš používat šatnu hned na chodbě, kdyby ti komoda nestačila. V pokoji u tebe doma jsem viděla spoustu knížek, a tak jsem si myslela, že by se ti tu mohlo líbit. Tuhle místnost jsme používali jako knihovnu."

Vešla jsem dovnitř a prohlížela si police. „Nemůžu uvěřit, že máte tolik knih."

Karen vypadala potěšeně. „Vždycky jsem byla knihomol a stejně tak tvůj dědeček. A tvá máma taky, to určitě víš. Vzala jsem odsud všechny právnické knihy, takže sem nebudeme chodit a otravovat tě prací. A knihy tvojí mámy jsem dala sem."

„Knihy mojí mámy?"

„Ano. Nechala doma plné krabice knih, když odešla. Schovávala jsem je na půdě pro… ani nevím proč, ale byly tam a myslela jsem si, že je budeš chtít mít ve svém pokoji. Doufám, že je to v pořádku."

„Děkuji," odpověděla jsem. Z knih na mě začala vyskakovat slavná jména: sestry Brontëovy, Jane Austenová, Shakespeare, Edgar Allan Poe. Některé z nich vypadaly jako první vydání. Obklopovalo mě tolik známých příběhů, až jsem měla pocit, že se potkávám se starými přáteli. Stěží jsem zadržovala slzy,

které se mi draly do očí. Nechtěla jsem, aby mě Karen viděla plakat, a popravdě mě už pláč unavoval. Bylo ho až přespříliš.

„Zabydli se a pak přijď dolů na jídlo," pověděla Karen, taktně vycouvala ze dveří a zavřela za sebou.

Najedli jsme se v obýváku u konferenčního stolku. Navzdory mému dojmu, že by se v domě na nic nemělo sahat, byli Karen a Noah naprosto uvolnění. Noah si vyzul boty uprostřed obýváku, a zatímco jedl thajské jídlo, opíral se o dokonale čistou sedačku krémové barvy. Já jsem takovou odvahu neměla, takže jsem se při jídle nakláněla nad konferenční stolek. Sledovali jsme konec baseballového zápasu.

„Víš, možná je to nelegální přechovávat tady fanouška Yankees," zavtipkoval Noah.

Neobtěžovala jsem se ho opravit, že mě baseball vůbec nezajímá. Místo toho jsme mluvili o tom, co budeme dělat příští týden. Zbývalo mi už jen deset dní, než jsem měla nastoupit na vysokou.

„Myslela jsem, že bychom tam mohli jet společně už ráno a vyhnout se tak davům lidí. Noah i já si bereme den volna," řekla Karen. Prohrábla svoje nudle a nabrala si kousek tofu.

„Můžu jet vlakem, staví přímo u kampusu. Stejně mám jen jednu tašku. Zvládnu to sama."

Karen začala nesouhlasně vrtět hlavou, ještě než jsem to dořekla. „Neblázni, Jess, to není problém. Chceme ti pomoct, že jo, Noahu?"

Noah přikývl, ale neodvrátil zrak od probíhajícího zápasu. „Hmm, samozřejmě."

Karen na mě mrkla. „Vidíš? Domluveno. A navíc jsem v St. Matthew's ještě nikdy nebyla. Chci vědět, kde budeš studovat."

Vzdala jsem to, i když jsem pořád měla pocit, že je tím otravuju. Dojedli jsme a já jsem pomohla sklidit ze stolu. Zabalené

zbytky zaplnily lednici a krabičky s jídlem na sobě stály jako viklající se komín.

„Vidíš, jakou to mám doma hospodyňku? Úplná Betty Crockerová," řekl Noah, když se snažil vecpat nádobku se zbytkem thajského jídla na krabici s pizzou.

„Hele sklapni jo?" přerušila ho Karen. „Jess, běž si lehnout, vypadáš hrozně unaveně."

Umývat se v koupelně obložené mramorem mi připadalo divné. Můj kartáček a pasta vypadaly jako squatteři, kteří protizákonně okupují perfektně čistý prostor okolo umyvadla. Když jsem o deset minut později v teplácích a v jednom ze svých oblíbených triček uléhala do postele, ozvalo se zaklepání na dveře.

„Dále."

Karen vykoukla zpoza dveří. Na špičce nosu měla stylové brýle na čtení s hranatými obrubami.

„Je všechno v pohodě? Nepotřebuješ něco?"

„Všechno je fajn, díky."

„Tak jo, dobře. Jen jsem ti chtěla popřát dobrou noc." Vypadala, že toho chce říct víc. Chvilku zůstala stát ve dveřích a pak znovu promluvila. „Jess, jen bych ráda, abys něco věděla."

Čekala jsem.

„Skutečnost, že jsem nebyla ve tvém životě… neměla jsem na výběr. Neobviňuji tvou mámu nebo něco takového. Za to, že jsme se odcizily, jsme mohly obě. Jen chci, abys věděla, že jsem ji měla moc ráda."

„Já vím." Nedělala jsem si z ní srandu. Byla to pravda. Byla kvůli mámě silně rozrušená. Bylo to patrné na první pohled.

„A to, že jsem tě požádala, abys bydlela tady, neber jako charitu." Při tom slově sebou trochu cukla. „Jsi rodina. Seznámily jsme se při hrozné příležitosti, vím to. Přála bych si, abychom

se potkaly, když byla tvá máma ještě naživu, ale nebylo nám to souzeno. Nejsem si jistá, jestli někdy zjistíme, proč skočila, ale…“

Prudce jsem zvedla hlavu. „Ona neskočila.“

Karen to vyvedlo z míry. „Myslela jsem, že policie to vyhodnotila jako –“

„Neměli pravdu. Neudělala to. Nikdy by nic takového neudělala.“ Aniž bych chtěla, skoro jsem křičela.

„Já… dobře. Promiň.“ Karen nevěděla, co říct, a tak jen zamumlala dobrou noc a zavřela dveře.

Dlouho jsem na ty dveře zírala, zlostí mi hučelo v uších. Věděla jsem, že jsem se nezachovala slušně, ale nemohla jsem si pomoct. Pokaždé, když někdo prohlásil, že se má máma zabila, reagovala jsem stejně. A když jsem to slyšela od Karen, bylo to ještě horší. Neměla žádné právo činit o mámě jakékoli závěry. Už ne. Léta s ní nepromluvila. Nebyla to ona, kdo se s ní stěhoval z místa na místo po celých Státech, kdo se musel vypořádat s tou zkázou, kterou za sebou zanechávala. Byla jsem to já a věděla bych, kdyby máma měla sebevražedné tendence. Sebedestruktivní? To ano. Neustále namol opilá. Ale se sklony k sebevraždě? Nikdy.

Hleděla jsem do tmy a pozorovala jsem podivné hranaté stíny, které na strop vrhala knihovna. Když mě vztek konečně opustil, uvědomila jsem si, jak moc jsem unavená. Moje únava ale nezmohla nic proti mé hlavě, ve které pořád vířily nové a nové myšlenky. Trvalo ještě několik hodin, než jsem konečně usnula.

2

RODINNÉ VAZBY

Dalšího rána jsem doklopýtala do kuchyně mnohem později, než jsem chtěla. Celou noc mě pronásledovaly noční můry a až nad ránem jsem na pár hodin konečně usnula hlubokým spánkem. Když jsem pak znovu otevřela oči, bylo skoro půl jedenácté. Když jsem scházela ze schodů, zaslechla jsem svoje jméno. Pozorně jsem poslouchala.

„Jessica neměla žádné právo na tebe tak křičet. Slyšel jsem ji až do přízemí," říkal Noah.

„Ale měla. Mohla jsem tušit, že to nemám vytahovat," opáčila Karen.

„Podle mě to ukazuje její nestydatou povahu."

„Na nic takového jsem se tě neptala, pokud vím."

„Pravda, ty ses mě vlastně neptala na víc věcí ohledně tohohle všeho, že? Nic o té holce nevíme."

„Noahu, je to Lizzina dcera. To je vše, co potřebuju vědět."

„Trochu víc detailů by neškodilo! Opravdu se musí oblékat tak, jak se obléká? Až ji sousedi uvidí, zavolají policii!"

„Ale prosím tě. Má svůj osobitý styl, na tom přece není nic špatného."

„Jsi si jistá, že se nezajímá o čarodějnictví nebo satanismus nebo tak něco?“

„Noahu, prosím tě, to je absurdní! Je to milá holka, jen se obléká trochu jinak, než na co jsi zvyklý. To z ní ještě nedělá grázla. Náhodou to musí být vynikající studentka, když dostala plné stipendium na St. Matthew's. A navíc toho má hodně za sebou. Neustálé stěhování, každého půl roku jiná škola a teď ještě přišla o mámu. I kdyby trochu vyváděla nebo experimentovala se svou vizáží, mohl by ses jí těžko divit. Je to jen její způsob projevu. Popravdě, Noahu, když jsme se poznali, tak jsi nebýval tak upjatý. Dokonce si pamatuji jisté kožené kalhoty –“

„No, jo, dobrá. Ale nemohla bys s ní aspoň zajít do Newsbury Street a koupit jí nějaké…“

„Jestli si myslíš, že jí budu říkat, jak by se měla oblékat, tak ses asi…“

„Fajn, byl to jen návrh. Jdu dělat na těch písemných svědectvích.“

Slyšela jsem, jak zasunul židli a odešel do pracovny. Jakmile se za ním zavřely dveře, nasadila jsem lhostejný výraz a vešla do kuchyně.

„Dobré ráno, Karen.“

„Tady jsi! Přemýšlela jsem, jestli ti mám jít zkontrolovat puls, nebo ne,“ řekla Karen, když jsem se zasouvala ke stolu.

„Promiň. Byla jsem moc unavená.“

„Neomlouvej se! Pamatuju si, že jsem bývala schopná taky spát tak dlouho! Chybí mi to. Teď už nedokážu spát dýl než do osmi, i když bych někdy moc chtěla. Svědomí mi to nedovolí.“ Karen přešla ke kuchyňské lince a tam se zastavila. Otočila se a zvědavě se na mě podívala. „Je to mezi námi v pohodě?“

Na chvíli jsem se na ni zahleděla. Část mne chtěla říct ne,

ale polkla jsem to. Nebyla jsem na ni naštvaná. Prostě si jen vyvodila závěr jako všichni ostatní, včetně policie. Ale kromě mě.

„Jasně, v pohodě."

„Dobře." Karen otevřela dvířka od kredence a rozpačitě prohlížela, co je uvnitř. „Vypadá to, že ke snídani máš na výběr buď Cini Minis, nebo müsli."

Musela jsem se zasmát. „Kdo jí Cini Minis?"

„No, možná nespím jako teenager, ale Cini Minis si ráda dopřeju," připustila Karen.

„A müsli?"

„Noah se pokouší mě změnit. Marná snaha, ale nechávám ho, ať to zkouší. Chceš se taky změnit?" Zamávala na mě krabicí s předstíranou snahou mě zlákat na müsli.

„Dám si Cini Minis," odpověděla jsem. „Dám si cokoli, když k tomu bude kafe."

„Silné černé," slíbila Karen.

Když jsem se posadila k jídlu, vzpomněla jsem si na otázku, která mě v noci napadla. Seznámím se dneska s dědou? Včera večer jsem nečekala, že ho potkám. Přijela jsem tak pozdě, že mi bylo jasné, že už spí. Ale teď ráno jsem uvažovala, kdy ho asi uvidím. Když jsem o tom přemýšlela, uvědomila jsem si, že mi Karen neukázala, kde je jeho pokoj.

„Takže… kde je můj děda?"

„Cože?" Karen prudce vzhlédla od novin.

„Myslela jsem, že tu s vámi bydlí. Máma vždycky říkala, že je s vámi tady v Bostonu."

„Aha." Karen odložila noviny a pohlédla na mě přes obroučky svých brýlí na čtení. „To jsi asi špatně pochopila. Dědeček nežije tady s námi. Je v pečovatelském domě kousek za městem. Kolik ti toho máma řekla o jeho… stavu?"

„Vlastně moc ne. Když jsem byla malá, ptala jsem se jí na

naši rodinu, ale pak jsem pochopila, že se o ní nerada baví. Řekla mi, že trpí demencí a už si na nic nepamatuje, a proto mě za ním nikdy nechtěla vzít, když jsem ji o to žádala."

Karen jen přikývla. Přepadl mě pocit viny, když jsem si náhle uvědomila, že to pro ni musí být těžké se o něm bavit. Ale stejně mě to nedonutilo změnit téma.

„Jak často ho vídáš?" zeptala jsem se, když jsem nesla prázdnou misku ke dřezu.

„Tak často, jak to jde, což je asi nicneříkající vzhledem k tomu, že mám práci, jakou mám. Měla bych být lepší dcera. Ale jak říkala tvoje máma, jeho mysl už je pryč. Dokonce si ani nepamatuje, kdo jsem, takže se snažím si to moc nevyčítat."

„Je někde blízko?"

„Ano, relativně. Je ve Winchesteru, asi půl hodiny odsud." Pak dodala: „Byl to dobrý člověk. Měl rád svoje děvčata a jsem si jistá, že by měl rád i tebe. Mrzí mě, že jste se nikdy nepoznali."

Náhlý přechod do minulého času mě trochu zneklidnil, ale i tak jsem pokračovala. „Šlo by… teda pokud by ti to nevadilo, mohla bys mě za ním vzít?"

„Jess, myslím, že to není dobrý nápad."

„Jestli máš moc práce, tak si vezmu taxíka nebo –"

„Ne, tím to není!" přerušila mě Karen. „Nejde o to, jestli mám moc práce! Jen je to hodně těžké a stresující vidět někoho v takovém stavu." Bezděky se mírně zachvěla. „Myslím si, že není dobré tě k němu brát po tom, co se přihodilo s tvou mámou… prostě teď není vhodná doba."

„Podívej, omlouvám se, jestli tě naštvu, ale myslím si, že bych se měla rozhodnout sama. Je to můj děda a nikdy jsem neměla možnost ho poznat. Mám právo –"

„Nejsem naštvaná," řekla Karen. „Jen jsem nebyla připravená… nejdřív se zabydli tady, pak zařídíme školu, to je teď

hlavní, jo? Můžeme si o tom znovu promluvit, až přijedeš na vánoční prázdniny."

Pokrčila jsem rameny a rozhodla se to zatím nechat být. Karen ale lhala. *Byla* naštvaná, poznala jsem to. Její původně klidný obličej mírně zrudl a nebyla schopná se znovu začíst do novin. Otráveně jsem se vrátila do svého pokoje, abych si vybalila a vymyslela, jak se k dědovi dostanu sama.

Nakonec se ukázalo, že to nebude potřeba. Karen odpoledne přišla do mého pokoje a oznámila mi, že mě ke konci týdne za dědou vezme, pokud tedy budu chtít. Překvapilo mě to a okamžitě jsem souhlasila. Pomyslela jsem si, že se asi cítila provinile, potom co to předtím odmítla. Když pak nastal den naší návštěvy, bylo zjevné, že je Karen hodně nervózní.

Viděla jsem to, jakmile jsem v pátek sešla ze schodů. Svůj obvykle radostný pozdrav jen tlumeně zamumlala, jako by snad předtím plakala. Když se ke mně otočila s miskou cereálií, mé podezření se potvrdilo. Ani její obvykle dokonalý make-up nedokázal zakrýt zarudlé oči a nos. Pohled na ni ve mně vzbudil výčitky a cítila jsem se hrozně, že jsem to po ní vůbec chtěla.

„Vyrazíme hned po snídani," pověděla mi Karen a snažila se znít vesele.

„Karen? Jsi v pořádku?"

„V pohodě, Jess, úplně v pohodě. Jsem jen trochu nastydlá, to je vše. Nebo je to možná alergie, nevím jistě." Bezstarostně pokrčila rameny. „Chceš se po cestě stavit na kafe? Asi budu potřebovat trochu nakopnout."

„Jasně." Pochopila jsem narážku a zareagovala na ni. Pokud mi bude chtít říct, proč byla naštvaná, tak dobře. Pokud ne, je to její věc. Myslím si, že ji asi chápu. Fyzicky o svého tátu nepřišla tak jako já o mámu, ale byl pryč v podstatě stejně. Přišlo mi, že je to možná horší, než kdyby opravdu umřel.

Čekala jsem v autě a Karen zatím zaběhla do Starbucks. Po chvíli se objevila se dvěma napěněnými latté. Po cestě na dálnici ven z města a pak dál na sever jsme je v tichosti vypily. Karen měla ve zvyku poslouchat politické debaty v rádiu. Pravicové názory mě dvakrát nebraly, takže jsem přestala vnímat slova a svatouškovský hlas moderátora se smísil s pravidelným hučením motoru. Byl to zvláštně ukolébávající zvuk. Jakmile jsme sjely z dálnice na klidnou silnici lemovanou stromy, Karen promluvila.

„Jess, nezapomeň, že už mu to nemyslí. Někdy mě pozná, ale spíš výjimečně. A samozřejmě nebude vědět, kdo jsi ty, když jste se nikdy nesetkali. Vyprávěla jsem mu o tobě, ale myslím, že si z toho nic nepamatuje. A někdy…“ zarazila se a snažila se najít ta správná slova. „Někdy říká věci, které nedávají žádný smysl. Takže si prostě pamatuj, že po mentální stránce už není v pořádku.“

Těžce jsem polkla, Karenina nervozita se na mě začala přenášet. Projely jsme zatáčkou a před námi se objevil přehnaně zdobený bílý viktoriánský dům. Na bráně byl dřevěný nápis „Domov důchodců Winchester“. Kolem celého domu se rozprostírala široká veranda, po které byla rozmístěna houpací křesla. Jeden pohled na ta prázdná místa stačil, aby se mi najednou chtělo hrozně plakat.

¶

Dům zjevně dříve býval soukromou rezidencí a teď byl přestavěný k novému účelu. Jeho tvary měly jasný rukopis přelomu devatenáctého a dvacátého století, avšak pozdější renovace byly zjevné. Nepřehlédnutelná modernost vystrkovala svou ošklivou hlavu v ostrém kontrastu s původními rysy. Plastová

okna opuštěně hleděla z okenních rámů a klimatizační jednotky vypadaly jako skvrny. Zesílené kovové zábradlí a bezbariérové rampy pak dotvářely celkovou nedůstojnost domu.

Uvnitř ve vstupní hale s vysokým stropem bylo něco jako recepce. Seděla tam sestra.

„Dobrý den, paní Huntová. Tento týden jste tu dříve než obvykle." Podala Karen papíry a ta už věděla, jak to tam chodí, a zapsala nás.

„Ano, přivezla jsem neteř z New Yorku, aby se podívala na dědečka." Karen pokynula hlavou směrem ke mně.

„Jak milé! Jsem si jistá, že vás obě rád uvidí. Podívám se na rozpis, abychom věděly, v které místnosti právě je." Sestra se na nás zářivě usmála a pak se k nám otočila zády, aby mohla telefonovat.

Zatímco jsme čekaly, rozhlížela jsem se kolem. Ze vstupní haly se dalo jít do obývacího pokoje s krbem. Přes bílé krajkové záclony dovnitř proudilo sluneční světlo. V pokoji bylo rozestavěno několik malých stolků a křesel, která přímo vybízela, aby se do nich někdo posadil. Pokoj byl velmi tichý a na první pohled působil prázdně. Když jsem si ho ale prohlédla pořádně, zjistila jsem, že to není pravda.

Pět obyvatel domu posedávalo různě po místnosti, avšak úplně bez hnutí. Seschlá stařenka v modré flanelové noční košili seděla na vozíčku u okna, asi aby mohla obdivovat výhled, i když se zdálo, že si světa venku vůbec není vědoma. Dva staří pánové se nakláněli nad šachovnicí. Těžko říct, kdo z nich byl na řadě, protože jen zmateně koukali na hrací desku, jako by si nebyli jistí, k čemu slouží nebo proč u ní vůbec sedí. Zpoza růžového gauče bylo vidět dvě bílé hlavy nad kostnatými rameny. Dívaly se směrem k televizi, na které problikávaly skryté titulky. Můj první dojem byl vlastně správný.

Ten pokoj byl prázdný. Bože, ať mě někdo zabije dřív, než budu takhle stará.

„Jess? Můžeme teď jít nahoru. Sestra říkala, že táta je ve svém pokoji." Karen ukázala ke schodišti. Následovala jsem ji nahoru.

Schodiště bylo jako obrazová galerie nějaké rodiny, která nikdy nepoznala mládí. Míjely jsme fotku za fotkou a na všech byli staří lidé. Byli to sponzoři domova a jeho služeb. Každá fotka byla zarámovaná a opatřená zlatým štítkem, na kterém bylo dárcovo jméno, datum narození a datum úmrtí. Skoro jsem se roztřásla, ale nemohla jsem přestat číst. Bylo to jako procházet se hřbitovem z pozlacených rámečků.

Nahoře v patře jsme vstoupily hned do prvního pokoje nalevo. Byl to překvapivě světlý a veselý pokoj s velkými okny, do kterých svítilo ranní slunce a dopadalo na podlahu v pravidelných geometrických obrazcích. V oknech visely bílé nařasené záclony a v pokoji byly dvě postele, obě překryté prošívanými dekami. Byly tam samozřejmě i známky nemoci: kolečkové křeslo, bezbariérová sprcha, několik nemocničních monitorů a kapaček. Celkově ale pokoj působil jako domov, a ne jako nějaká instituce. Pocítila jsem náhlý záchvěv náklonnosti ke Karen za to, že pro svého otce našla takové místo.

„Támhle je," zamumlala mi Karen do ucha a ukázala na luxusní zelené křeslo otočené směrem k oknu. Bylo to přesně takové křeslo, na kterém v mých představách sedává veselý starý dědeček obutý do papučí a kolem hlavy má dým z fajfky. Moje vize se bezesporu opírala o fantazie z knih. Muž, který tu seděl, se mým představám o dědečkovi skoro vůbec nepodobal.

Díval se ven z okna, ne prázdně jako ta žena dole, ale se zřejmým očekáváním. Byl jako kost a kůže. Pod silnými lícními